Ч. 156. Пятниця 21 липня (3 серпня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — З мировової конференциї. — Союз середно-американьских держав. — Події в Росиї.

Президент угорских міністрів др. Векерле був вчера у Цісаря о годині 11 перед полуднем на авдиенциї, котра тревала більше як годину, здав Монархови справу о ході нарад угорского сойму і предложив проєкт правительства що до речинця скликаня делеґациї. Відтак приймив Цісар міністра Андрашого, котрий зложив справоздане з діяльности свого міністерства.

Вдоволені з сердечного принятя виїхали дня 20 с. м. з Льондона представителі Австро-Угорщини на міжпарляментарній мировій конференциї. Було їх 11 з Австриї, а 30 з Угорщини. Перед виїздом висловив один з австрийских участників конференциї, пос. др. Герольд, в розмові з одним кореспондентом віденьских часописий свої враженя і погляди на вагу таких конференций. Очвидно — говорив він — що ніхто не буде гадати, аби конференция могла видати якісь видимі плоди. Виходить то вже з природи тих з'їздів. Члени бо конференциї не привозять з собою ніяких повновластий ні від своїх правительств ні від парляментів, до котрих належать. Отже ухвали конференциї з гори засуджені на те, аби були лише бажанями. Отже й сим разом прийшла така доля ухвалам конференциї. Всї они не виходять поза межі бажань, не виключаючи й предкладаного дром Пляйером змісту міжнародних мирових договорів ні проєкту деяких нових постанов, котрі мали би пошанувати ведучі війну сторони. Доки правительства не признають тих ухвал, а радше не згодять ся на їх добровільне принятє, доти ухвали конференциї будуть мертвою буквою. Ті міжнародні конференциї мають впрочім ще й инші недостачі. Именно внаслідок ухвали, що в нарадах можуть брати участь члени парляментарних тіл всякого рода, лучає ся все, що деякі народи мають на кождій конференциї нерозмірно численне представительство. Так пр. найсильнійше бувають заступлені держави, на котрих землі відбуває ся конференция, так що они можуть перевести всї свої бажаня. Сим разом очевидно перевагу мали Анґлійці. Длятого то поставив др. Герольд внесенє, аби на конференциї мала кожда держава лише з гори точно визначене число голосів до розпорядимости. Але се внесенє упало, бо инший з участників закинув єму — і то не без основи, що було би дуже тяжко обдумати справедливе мірило для такого поділу. Бо коли би при визначуваню числа голосів руководжено ся числом населеня якогось краю, то одного дня Хіна, завівши у себе конституцию, забезпечила би собі рішучу перевагу на конференциї. Однако помимо хиб, від котрих міжпарляментарні конференциї ніколи не увільнять ся і котрі виявили ся також на сегорічній конференциї, розповсюдненє гадки міжнародного мира буде робити все чим раз більші поступи: конференциї виповнять свою важну задачу: зведеня воєн до найменшого числа. Треба також піднести иншу важну обставину. Урядову часть проґрами полагодила конференция дуже скоро і сим разом призначено їй ледве три дні праці, що з огляду на материял нарад було рішучо за мало. Однако той короткий вимір часу для праці винагороджує ся личними зносинами представителів ріжних держав і народів. Яка небудь гадка учасників може часом заважити на хід подій. Тому то з конференциї виїздить ся, як каже др. Герольд, з тим сильним пересьвідченєм, що бодай в

ЯБЛОКО.

(З анґлійского — Г. Вельса).

(Конець).

Гінкліф глянув на дивного товариша дороги з недовірєм і сказав:

— Я гадав, що ті історії звичайні... байки чи там параболї... Ви кажете, що там у Вірменії...

Незнакомий відповів на недокінчене питанє піднесенєм овочу.

— Але ви не маєте ніякої певности — сказав Гінкліф — що се овоч з дерева знаня... Чоловік міг мати... щось немов привид, от обман очий приміром...

— Огляньте!

Була се дійстно дивна куля, властиво не яблоко, як се Гінкліф міг легко пізнати, але овоч золотавої краски, з особливним блеском, неначеб само сьвітло творило частину єго єства. Дивлячись на овоч, уявляв собі пусту, дику долину, огненні мечі на сторожи і всї дивні подробиці розказаної історії. Сильно протер собі очи.

— Але... — зачав.

— Такий лишив ся він сьвіжий і гладкий три місяці, навіть довше, і доси не зіпсув ся, не зівянув, не висох...

— Але... ви... ви самі... чи ви дійстно вірите, що...

— То овоч заказаний.

Годі було сумнівати ся що-до щирости голосу і знаменитої тверезости ума сеї людини.

— Овоч знаня — додав.

— Добре, нехай буде — сказав Гінкліф по хвили, впявивши все-таки очи в овоч — але се не мій рід знаня анї науки, яку маю здобувати. Впрочім Адам і Ева вже їли той овоч.

— Ми унаслідили їх гріх, але не їх знанє — відповів чужинець. — Колиб ми покушали єго тепер, все на ново стало-б нам ясне і прозоре. Ми бачили би суть річи, розуміли-б найтайнійші значіня...

— Чомуж ви не їсте єго — спитав нараз Гінкліф живо.

— В тій цїли власне я взяв — сказав подорожний. — Чоловік се упавше єство. Лиш їсти знов овоч, а можна би... з трудом...

— Знанє то сила! — перебив Гінкліф.

— Але чи то щастє? Я старший від вас бодай тричи. Нераз держав я се в руці і за кождим разом нестало менї відваги на гадку о тій всевідучости... о тім поражаючім відгадуваню всего... Уявіть собі, що весь сьвіт стане для вас немилосерно ясним.

— То, будь-що-будь, було би дуже корисним — впевнював Гінкліф.

— Уявіть собі, що ви проникали-б душу та ум окружаючих вас людий... найтайнійші закутини людий, котрих любите... любов, на котрій вам залежить.

— Легко можна би замітити комедию — сказав Гінкліф, сильно вражений тою гадкою.

— І що гірше... знати самого себе, обнажити ся із всїх найсердечнійших самообманьств... вате бачити самого себе безвзглядно, всї жадоби і слабости, якє перешкоди ділання, без найменшого потураня...

— Але то було-б знаменито! Пізнай самого себе... Чи тямите?

— Ви ще молодик!

— Коли ви самі не хочете з'їсти того яблока і оно вам тягарем, то чому ви просто не викинете єго кудись?

— Ви певно ще не розумієте мене. Що до мене, то питаю, як можна би викинути річ таку чудову, таку блискучу! Коли єї маєте, то она вас вяже. Але з другої сторони: дати єї, дати комусь, що горів би жаждою знаня, що не зляк би ся самої гадки тої страшної всевідучости...

— Впрочім — додав Гінкліф задуманий — то може який їдовитий овоч...

В тій хвили єго око замітило крізь вікно вагона якийсь дім і ріг білої таблиці з чорними буквами: Holmwood. На сей вид він затремтів.

— До чорта! — крикнув. — Гольмвуд!

Дійстність нараз прогнала фантастичні образи, про які думав. Отворив двері, держачи в руці валїзу. Коли начальник стациї давав знак до від'їзду, Гінкліф скочив на перон.

— Маєш! — роздав ся якийсь голос поза ним.

Узрів суворі, блискучі очи подорожного, а золотий, аксамітний, спокусливий овоч був в єго руці.

Гінкліф взяв мимохіть яблоко, а поїзд рушив.

— Нї! — кликнув незнакомий, начеб хотів єго відобрати.

— Позір! — крикнув урядник, замикаючи швидко двері.

Подорожний виставив голову та руки крізь віконце і кричав щось до Гінкліфа, але той нічого не розумів. Відтак закрила єго тінь мосту і вмлї ока поїзд щез.

Гінкліф стояв приголомшений, з чудесним

Европі війна задля дрібних причин нині неможлива і хиба дуже важні спорні справи, яких ніяк не можна полагодити в инший спосіб, можуть викликати оружну борбу.

Мировий договор середно-американьских републик вже підписаний представителями дотичних правительств. До него приступили републики Гондурас, Ґватемаля і Сан Сальвадор. Уступи договору слідуючі: 1. Мир настане по відкликаню войск до трех днів, від дня 21 м. м. і загальнім розоруженю до вісьмох днів. 2. Рівночасно відбуде ся виміна воєнних бранців, випущене на волю політичних вязнів і оголошене загальної амнестиї. 3. Над прибуваючими до републик еміґрантами буде розтягнений надзір, аби не надуживали краєвих свобід в цілях політичних і злочинних. 4. Републики приступлять до переговорів для заключеня до двох місяців союза політичного, торговельного і пароходного. 5. Всї перепони дотикаючі договору і всї в будучности жалоби трех републик мають бути віддані під суд президентів Мехіка і Сполучених Держав. 6. Договір має бути заключений з моральною згодою народів, котрих представителї були присутні при конференциї — т. є. републик Костаріка і Нікораґуа. — Послїдний уступ вказує на те, що в середній Америці ладить ся союз всїх пятьох републик т. є. Нікараґуи, Костаріки, Сан Сальвадора, Гондурасу і Ґватемалї.

Один з визначнїйших росийских достойників так висказує ся о політицї нового кабінету: „Росия стремить до великих лїберальних реформ. Суспільність не повинна бояти ся звороту на право. Теперішний премєр єсть чоловіком великого розуму. То не ґр. Вітте. В висших кругах з него дуже вдоволені. В справі аґрарної реформи будуть починені нові уступки. Жиди одержать цїлковите рівноуправнене, будуть лише обмеженя що-до іменовань на висші становища“. — Переговори, ведені за посередництвом міністра заграничних справ Ізвольского, з поступовими сторонництвами в справі вступленя представителів тих сторонництв до кабінету, закінчили ся успішно. Теки торговлї, судівництва, рільництва, просьвіти і державної контролї дістануть ся в руки людий не належачих до бюрократиї „Новоє Время“ вичисляє отсих людий: Ґучков (торговля), Львов з Саратова (рільництво), бар. Гайден (державна контроля). Надпрокуратор синоду не буде входити в склад кабінету. Сими днями той новий кабінет має бути остаточно утворений. Про те все доносить „Новоє Время“. Однак до „W. Allg. Ztg.“ доносять з Москви, що переговори в справі утвореня нового кабінету розбили ся. Столипин хотів вже приняти ставлені єму услівя, лиш не годив ся на те, щоби жадані реформи заґварантовано в правительственнім комунїкатї, бо то виглядало би на якусь концесию для революцийного руху і підкопало би повагу правительства. В наслїдок того не прийшло до порозуміня. Столипин мав сказати: „Не хочете, панове, іти з нами, то видко, що тримаєте з революцийною партиєю“. То дуже угнївало кн. Львова і він в острих словах виказав безосновність сего твердженя та заявив: „Ми не підемо нїколи з революціонїстами, але не підемо також з теперішним правительством“. По тім мали розбити ся конференциї. Тому донесеню „W. Allg. Ztg.“ перечить берлиньска „Voss. Ztg.“. Після неї Столипин мав заявити, що бажає віддати три теки в руки мужів з народу. Вісти, будьто би ведені в тій справі конференциї розбили ся, неправдиві. Противно, ті конференциї ведуть ся дальше, і Столипин має надію успішно їх покінчити. В кождім разї о реакцийній управі державою і мови нема. Столипин не вірить в те, щоби мав вибухнути ґенеральний страйк, однак і на те правительство приготоване. — Парляментарні фракциї ґрупи працї і социяльно-демократичної видають тимчасом відозви до армії і фльоти, взиваючі вояків, щоби получили ся з ними і знищили монархію та буржуазию. Послїдної ночи члени тих сторонництв впали до кількох друкарень і силою приневолили видрукувати відозви. Подібну відозву видано в порозуміню з орґанізациями позапарляментарними також і до хлопців. Та відозва розходить ся по краю в численних відписах.

Новинки.

Львів, дня 2-го серпня 1906.

— **Нова складниця почтова.** З днем 1 серпня с. р. завела Дирекция почт і телеґрафів почтову складницю в місцевости Басївка на зелїзничім двірци.

— **Репертуар руского театру** в Підволочисках. (Саля огневої сторожи. — Початок 8 вечером. Абонамент на 6 вистав під ряд 10 К. — Білети продає зелїзнича реставрация): — В суботу 4 серпня „Ямарі“ (Мартин Рудокоп), оперетка в 3 діях Целлера. — В недїлю 5 серпня „Невольник“, історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Кропивницкого.

— **Помер** у Львові сими днями емерит. радник Двора Пій Твардовский, отець професора львівского унїверситету.

— **Страйк судиїв.** До Риму має з'їхати ся до 3000 італїяньских судиїв, щоби нарадити ся над положенем і жаданями судейского стану, котрі будуть предложені правительству. Всї судиї жалують ся на перетяжене роботою, на низьку платню і на те, що мусять віддавати ся ріжним занятям, котрі з судівництвом не мають нїч спільного. Судиї домагають ся: зменшеня часу працї, підвисшеня платнї і заводової специялїзациї. Говорять, що конґрес закінчить ся грозьбою страйку або й самим страйком.

— **Чоловік з двома серцями.** Сензацийна вість переходить тепер з ґазет до ґазет. Доносять іменно, що помер Юрий Лїпперт, один із найдивнїйших анормальних людий, яких лиш знає медицина, котрий мав два зовсїм окремі серця і три ноги та був найбільшою притягаючою силою в цирку Барнума, що їздив по Америцї. Єго „праве“ серце перестало бити вже перед 14 днями, а „лїве“ все ще било, аж наконець і оно на 24 липня виповіло службу і Лїпперт помер. Він помер на сухоти. Де помер Лїпперт і котрого липня, чи сего року, того вже ґазети не подають. А всеж таки мусїв покійник жити досить довго, бо Барнум помер ще в 1860 р. і від того часу цирку Барнума нема, а як би припустити, що Лїппертови було тодї лиш 20 лїт, то все-таки дожив би він яких 66 лїт. Колиж помер тепер на сухоти, то не дивниця, бо серед лїтної спеки навіть редакторам мало мозок не висхне, так єго собі сушать, чим би то заповнити свою ґазету. В таких случаях знаменита річ, коли помре якийсь чоловік з двома серцями і трома ногами.

— **Нові жерела нафти.** З Монахова доносять, що професор тамошної технїки Ульч відкрив над полудневим берегом озера Шлїр в Баварії 3 жерела нафти. Се пояснює зроблене в послїдних днях спостережене, що вода в озерах Шлїр і Теґерн була місцями покрита верствою скального олїю, котрий до сонця мінив ся всїлякими красками.

— **Чорнильне озеро.** Так назвали американьскі слїдителї природи озеро, положене в пустих, непривітних сторонах недалеко ріки Кольорадо. Вода в сім озері не лиш виглядає чорна, але таки й красить на чорно, бо коли вмочити в нїй

яблоком в руцї і глядів на послїдний ваґон, що щезав на скрутї дороги. Хвильку єго гадки були немов помішані, але небавком замітив, що кількоро людий глядить на него цікаво. Чи се не новий учитель, гадали собі, що розпочинає в приготовній школї свою службу?

Прийшло єму на гадку, що золотий овоч міг видати ся їм помаранчею, яку пан професор купив собі як дитинний презент. Спалений на ту гадку і вложив овоч до кишенї сурдута, через що одїж сьмішно віддула ся. Але годї було инакше зробити. Звернув ся до людий, що глядїли на него, і старав ся сьмішно укрити своє збентежене. Спитав, куди дорога до приготовної школи і як би то перенести валїзу та два куферки, окуті зелїзом, що стояли на пероні. Ах, що за прикрість займати ся ще такими дурницями!

Сказали єму, що перевезуть річи на візку з двома колесами за 10 пенсів, а він може йти за ними пішки. Єму здавало ся, що в очах людий замічає немов іронію. Чув ся немов збентеженим, коли погадав, як він виглядає.

Щирий голос єго товариша дороги і матїчне враженє єго оповіданя відвернули на хвилю хід гадок Гінкліфа. Все те як мрака стануло перед ним, закриваючи безпосередні справи. Огники, що тут і там блукали!

Журба о нове становище і враженє, яке зробить на Гольмвудійцях взагалї, а на школї особливо, заволодїли тепер ним цїлковито і виноградили атмосферу єго духа, заким ще опустив дворець. Але дивна річ, як чогось бентежить второпного і сьвяточно одїтого молодця мати при собі мягонький овоч, ніжно зложений, ледви три цалї в промірі, коли він в кишенї єго чорного сурдута зробив поганий горб, що псує лїнію убраня!

Ідучи, стрінув якусь старшу паню в чорнім одязї, що сейчас кинула оком на єго відстаючу кишеню. В лївій руцї держав другу рукавичку, а в правій палицю, так що хочби хотїв, не міг носити яблока на верху. В однім місци, де дорога була досить пуста, витягнув з кишенї давлячий єго предмет і старав ся вложити єго під капелюх. Овоч був трохи за великий і капелюх танцював сьмішно єму на голові. В хвили, коли виймав яблоко, якийсь різницкий хлопець скручував возом на дорозї.

— До чорта! — сказав Гінкліф. — З'їм єго від разу і сейчас здобуду всевідучість. Але як глупо буде входити до міста, ссучи сочистий овоч, бо без сумнїву се овоч сочистий. Колиб так переходив котрий з єго учеників, якаж небезпечність для єго поваги, коли побачать єго в такім видї! Відтак сок міг би облити єму лице і сплямити маншети. Або може то сок квасний, такий сильний, як цитриновий, і змінив би барву єго споднї?

На скрутї дорогий побачив двоє гарних дївчат. Йшли поволи до міста, гуторячи. Кождої хвилї могли відвернути ся та узріти за собою молодця з червоним лицем, що держить в руцї сьвітячий помідор. Певно вибухли би сьміхом.

— Досить того! — сказав до себе Гінкліф і кинув невигідний предмет поза цеглянний мур, що окружав город при дорозї.

В хвили, коли яблоко щезло, чув за ним кілька секунд невиразний жаль. Відтак свобідно взяв знова палицю і рушив в дорогу, випростований та вдоволений, кваплячись, щоби переґнати дївчата.

Але одної темної ночи Гінкліф мав сон. Бачив долину, огненні мечі, карловаті дерева і знав, що то був дїйстно овоч з дерева знаня, котрий він так нерозважно кинув за плїт — та пробудив ся дуже нещасливий.

Рано єго жаль розвіяв ся, але пізнїйше став мучити єго на ново, хоч нїколи тодї, коли був дуже вдоволений або занятий.

Вкінци одної місячної ночи, коло 11-ої години, коли цїлий Гольмвуд спав, єго жаль відновив ся з подвійною силою, а рівночасно церла єго охота глядати пригод. Вийшов з дому і крізь мовчаливе місто побіг в сторону двірця. Там перелїз крізь мур городу, куди кинув був свій овоч, але не міг найти нїчого серед вогкої трави, метлицї і дикої салати.

яку бавовняну материю, то она зараз стане чорна і задержує ту краску її через кілька місяців, хочби її була виставлена на сонце. В наукових часописях вела ся вже нераз суперечка о то, що може бути на споді того озера. Індияни кажуть, що вода чорна від крови грішних Індиянів, котрі смажать ся в пеклї серед вулькану, що єсть під тим озером, але таке пояснене очевидно не для науки. Хеміки з Юми і Льос Анґельос казали собі прислати проби тої води, а із своїх розслїдів здогадують ся, що в тій водї єсть якесь твориво, котре пускає чорну краску, але остаточно справи сеї ще зовсїм не вияснили. Характеристичне то, що вода того озера буває місцями покрита грубою верствою вульканїчного попелу і було би небезпечно ставати на тій верстві, бо можна би завести ся і погонути під нею.

— **Злодій, що вкрав живого медведя.** Перед злодіями хиба нема нічого безпечного, коли вже крадуть навіть диких зьвірів. Недавно тому була чутка, що якийсь злодій вломив ся в одній менажериї до клїтки, в котрій був крокодиль, і хотів єго вкрасти а тепер наспіла із Штрасбурґа вість, що там якийсь злодій вкрав медведя а до того ще й 100 марок готівкою. Злодій той називає ся Стаґанос або також Ґаґанос, єсть середного росту, з чорними очима і чорним волосєм, а штрасбурґска полиция розписала вже за ним гончі листи. Вкрасти медведя то хиба також штука в своїм роді, бо до того треба неаби якої відваги і зручности. Цікаво, як той злодій вивабив медведя з клїтки, чи медом, чи буком, чи може взяв єго на плечі і вініс? Та й що зробив з ним? — Коли медвідь „учений“, то може бути, що злодій десь волочить ся з ним і заставляє медведя показувати штуки, а може продав єго до якоїсь менажериї.

— **Невдячний кінь.** Сьвідками траґікомічної сцени були минувшого втірка люди, що переходили площию сьв. Гонория в Парижи. Пані Ксавера, богата та ще й не стара вдовиця, єсть заразом і великою приятелькою зьвірят, іменно же коний, котрі дуже любить. Она носить з собою цукор і булку та де лиш побачить якого коня, зараз єго гладить і дає єму цукру і булки. Так зробила також і минувшого втірка, коли переходила згаданою площею попри якогось фіакерского коня. Але шкапа, очевидно одна із дуже невдячних, пустила цукор на землю а сягнула по капелюх пані Ксавери. Чи єї звабило зелене листє і цьвіти на капелюсї, досить, що шкапа сягнула по капелюх, але зачепила зубами й за волосє пані Ксавери і стягнула єго з голови. Перепуджені прохожі, що були сьвідками тої сцени, перепудили ся страшно, гадаючи, що кониско здер пани Ксавері таки й шкіру з голови, але небавком почали на весь голос реготати ся, коли переконали ся, що то була лиш перука.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Після оголошеня заміщеного в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ роздасть ся в дорозї офертовій роботи підторові, шутроване і укладане на поверхні, роботи надторові, огородженя і знаки зелїзничі на зелїзници льокальній Львів-Підгайцї. — Оферти можна вносити найдальше до 16 серпня 1906, година 12 в полудни до ц. к. Дирекциї будови зелїзниць у Відни VI. Gumpendorferstrasse ч. 10. — Близші услівя і пляни можна переглянути в згаданій Дирекциї будови, або в Управі будови зелїзниць у Львові.

Телеґрами.

Гельзінґфорс 2 серпня. (П. А.). В ночи помер в шпитали моряк з кружляка „Фін“ іменем Де Ліврон, котрий вчера підчас стріляня ворохобників зірвав вивішену ними на форті Скатудден червону хоругов і підчас того був зранений. Ворохобники почали знову стріляти з пушок на кріпость. Ранених перевозять до міста. В містї вибухли серед „червоної ґвардиї“ непокої. Залогу кріпости скріплено.

Петербург 2 серпня. З Гельзінґфорса доносять, що вчера настав в Свеаборґу вибух складу пороху, який знаходив ся в руках ворохобників.

Петербург 2 серпня. До „Нов. Время“ доносять з Кронштадту, що безосновною єсть чутка о бунті серед тамошної залоги. За то в 4 і 7 відділї фльоти прийшло до непокоїв. Телеґраф без дроту не функционує вже від двох днів. — Після донесеня „Двадцятого Века“ з Гельзінґфорса виділи там вчера вивішену білу фляґу на Свеаборґскій кріпости. О півночи вибух на однім з островів огонь.

Петербург 2 серпня. Головний уряд телеґрафічний обсаджено сеї ночи войском.

Петербург 2 серпня. (П. А.) Чутка о пожежи царскої палати в Лівадиї не правдива; фактом єсть лиш то, що перед кількома днями згоріла там стайня.

Тифліс 2 серпня. (П. А.) В 83 полку піхоти „самарскім“ збунтувало ся 9 компаний. Коли прибули козаки, збунтовані піддали ся і видали 4 головних проводирів. Офіцири і вояки инших поза селом Дашляґар розміщених компаний просили віцекороля телеґрафічно, щоби їх і инших войск ужив до здушеня бунту. З Тифліса вислано крім четвертого баталїону стрільців також компанію з мітралєзами. Телеґрафічне сполучене з Дашляґаром направлено.

Тифліс 2 серпня. Дня 30. липня збунтовало ся 5 компаний самарского полку піхоти, котрий стояв залогою в селї Дашляґар. Ворохобники убили команданта полку, команданта баталїону, 2 иньших офіцирів і войскового душпастиря. З Тифліса вислано 4-тий баталїон стрільців а з місцевости Ґрозний більше число войска в цїли здушеня бунту.

Гельзінґфорс 2 серпня. (П. Аґ.). Вчера о 7 год. вечером панцирні кораблї „Цесаревич“ і „Боґатир“ почали з віддали 50 каблїв стріляти на форти, обсаджені збунтованою залогою. Форти зразу відповідали огнем. О 9 год. перестали стріляти. Видко було шалюпи, котрі одна по другій почали відпливати з острілюваних островів.

Теріокі 2 серпня. (П. Аґ.). Всї проводирі партиї кадетів прибули тут вчера. Похорон Герценштайна має відбути ся в Москві. Як зачувати, убите єго слїдувало на приказ „Союза чинної борби з анархією“. Підозрілі о убийство суть дві особи. Арештовано жандарма, котрого виділи кілька разів з тими двома особами; жандарма підозрівають о участь в убийстві.

НАДІСЛАНЕ.

Курс львівский.

Дня 1-го серпня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	574·—	584·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зелїз. Львів-Червів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·30	102·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	99·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·80	99·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·20	101·90
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99·40
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	98·10
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс піденьский) . .	48·90	50·90
Угорскі черв. хреста . .	29·55	31·55
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	58·—	63·—
Базиліка 10 кор. . .	22·—	24·—
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок німецких	117·20	117·70
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).